

Arrest

nr. 51 298 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine, afkomstig van Charentsavan. U bent gehuwd met T. S. (...) (O.V. 6.564.938).

U werkte sinds 2004 enkele maanden per jaar als gastarbeider in de bouwsector in Rusland. Op 28 oktober 2009 ging u naar uw ploegbaas om uitbetaald te worden. Toen u op de afgesproken plaats kwam, zag u hoe twee mannen de woning van de ploegbaas ontvluchtten. U herkende hen als twee andere Armeense gastarbeiders. Toen deze mannen u zagen, begonnen ze op u te schieten. U vluchtte naar een nabijgelegen bos. Toen u nadien terugkeerde, bleek uw ploegbaas vermoord te zijn. U stapte naar de Russische politie en legde verklaringen af over wat u had gezien. Op 5 november 2009 keerde u terug naar Armenië.

Op 25 november 2009 kreeg u problemen in Armenië. U werd opgebeld door iemand die zei dat hij werk voor u had. Toen u op de afspraak verscheen, werd uw wagen beschoten. U keerde daarop terug naar huis, waar u rond 3 à 4 uur in de namiddag aankwam. U vertelde eerst aan uw vrouw wat er gebeurd was, waarna u meteen naar de politie ging om uw verhaal te doen. De politie noteerde uw verklaringen en onderzocht uw wagen op sporen. Hoewel u zeker wist dat dit incident te maken had met de moord in Rusland, vertelde u dit niet aan de Armeense politie. Enige tijd later – u weet niet precies wanneer – werd u vrouw in een winkelcentrum door een onbekende persoon bedreigd. U besloot om samen met uw vrouw en uw kind onder te duiken bij uw schoonzus. U maakte plannen om Armenië te verlaten.

Op 22 januari 2010 reisde u samen met uw gezin met het vliegtuig van Armenië naar België. U reisde met een visum, dat u door een reisagent was bezorgd. In België gaf u uw paspoort aan de reisagent. U vroeg asiel aan op 25 januari 2010.

B. Motivering

U vreest dat u en uw gezin in Armenië gevaar lopen omdat u in Rusland getuige was van een moord. U vreest dat de daders van de moord u kwaad willen berokkenen omdat u tegenover de Russische politie verklaringen had afgelegd. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw problemen in Armenië op verschillende essentiële punten manifest in tegenspraak met de verklaringen die uw vrouw hierover aflegde. Zo verklaarde u dat het incident op 25 november 2009, waarbij uw wagen werd beschoten, in de namiddag plaatsvond. U verklaarde dat u vervolgens naar huis ging, waar u rond 15 à 16 uur aankwam (CGVS, p. 11). Uw vrouw verklaarde echter dat u pas later, in de avond toen het al donker was, thuiskwam (CGSV vrouw, p. 6). Verder vertelde u hoe u, een tiental minuten nadat u thuis was aangekomen, naar de politie ging om aan te geven dat uw wagen beschoten was. U vertelde hoe u bij de politie verklaringen aflegde en hoe uw wagen werd onderzocht (CGVS, p. 12). Uw echtgenote zei evenwel dat u die dag het huis niet meer had verlaten. Zij maakte ook helemaal geen melding van het feit dat u toen naar de politie zou zijn gestapt (CGVS vrouw, p. 6). Toen u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, schreef u dit toen aan de stressvolle situatie waarin jullie toen verkeerden (CGVS p., 17-18). Deze uitleg is echter niet aannemelijk. Vervolgens bleken jullie verklaringen ook tegenstrijdig voor wat betreft het voorval waarbij uw vrouw werd bedreigd door onbekenden. Gevraagd of jullie naar aanleiding van dit incident naar de politie waren gestapt, antwoordde u dat u dat niet had gedaan omdat u daar het nut niet van inzag (CGVS, p. 14). Volgens uw vrouw zijn jullie naar aanleiding van deze bedreiging wel naar de politie gegaan. Ze vertelde hoe jullie de volgende dag samen naar de politie gingen en hoe u bij de politie het woord voerde (CGVS vrouw, p. 7). Voor deze tegenstrijdigheid konden zowel u als uw vrouw geen verklaring bieden. Tenslotte vertelde uw echtgenote hoe jullie verschillende dreigtelefoons hadden ontvangen (CGVS vrouw, p. 8). Toen u gevraagd werd of jullie dergelijke bedreigingen hadden ontvangen, ontkende u dat echter (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat uw vrouw u misschien niet over deze dreigtelefoons had ingelicht (CGVS, p. 18). Dit is echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid, gezien uw vrouw expliciet stelde dat zij u destijds wél had ingelicht over deze dreigtelefoons (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u en uw vrouw herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen afleggen over sleutelmomenten in jullie asielrelaas, maakt dat het Commissariaat-generaal absoluut geen geloof kan hechten aan uw bewering als zouden u en uw gezin een ernstige vrees kennen in Armenië.

Bovendien blijken zowel u als uw vrouw bijzonder vaag te zijn over de chronologie van de gebeurtenissen die jullie in Armenië zouden hebben meegemaakt. Het enige incident dat jullie konden dateren was de dag waarop uw wagen zou zijn beschoten, zijnde 25 november 2009. Het is echter niet geloofwaardig dat jullie het incident waarbij uw vrouw in het winkelcentrum bedreigd zou geworden zijn, niet konden situeren. Het is buitengewoon merkwaardig en helemaal niet geloofwaardig dat u noch uw vrouw dit incident zelfs niet bij benadering konden plaatsen in de tijd (CGVS, 10; CGVS vrouw, p. 7). Dit is des te opmerkelijker omdat u, naar eigen zeggen, naar aanleiding van dit incident kort nadien bent ondergedoken, waarna u niet meer naar huis terugkeerde. De vaststelling dat u en uw vrouw dergelijk belangrijk moment zelfs niet bij benadering in de tijd kunnen situeren, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Tenslotte moet opgemerkt worden dat het niet geloofwaardig is dat u in Armenië geen bescherming zou gezocht hebben tegen deze ernstige bedreigingen aan het adres van u en uw gezin. Hoewel u verklaarde dat u na het incident waarbij uw wagen beschoten werd naar de politie stapte, zou u de politie niet verteld hebben dat deze beschieting het gevolg was van het feit dat u in Rusland getuige was van een moord. Naar aanleiding van de bedreigingen die uw vrouw zou hebben ontvangen, zou u volgens uw verklaringen zelfs helemaal niet naar de politie zijn gegaan. Het is niet geloofwaardig dat, indien u en uw gezin werkelijk op dergelijk ernstige wijze zouden zijn bedreigd, u geen enkele moeite zou hebben gedaan om de daders van deze bedreigingen bij de politie aan te geven. Het feit dat u door

de buren als 'verrader' zou bestempeld worden, is geen afdoende of geloofwaardige reden waarom u de personen die het leven van u en uw gezin bedreigden niet zou hebben willen aangeven (CGVS, p. 14-15).

Uw geboorteakte en uw huwelijksakte ondersteunen uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Deze documenten kunnen uw beweerde problemen echter niet ondersteunen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

Voor de volledigheid dient hier aan toegevoegd te worden dat het Commissariaat-generaal voor uw vrouw, T. S. (...) (O.V. 6.564.938), eveneens een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel.

2.1.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.1.2.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263; RvS 6 september 2006, nr. 162.331). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.1.2.3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.2.3.2. Waar verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou vastgesteld hebben dat hij zijn recente herkomst uit Bagdad onvoldoende aannemelijk kan maken, blijkt dat een dergelijke motivering niet kan gevonden worden in de bestreden beslissing. Verzoeker is niet afkomstig van Bagdad (Irak), maar van Armenië en deze afkomst is geenszins betwist geworden.

2.1.2.3.3. Voor wat betreft de contradicties die in de bestreden beslissing zijn opgenomen, meent verzoeker dat het om kleine details gaat, die niet relevant zijn voor zijn asielrelaas.

Zo stelt hij dat de verklaringen omtrent het uur van naar huis komen op 25 november 2009 geen tegenstrijdigheid inhouden. Verzoeker vermeldde dat hij thuiskwam rond 15 à 16 uur, maar dat zijn echtgenote er geen uur op plakte. Verzoeker stelt dat het eind november was en de winterdagen al kort zijn, met als gevolg dat het snel donker wordt.

Er moet evenwel worden vastgesteld dat deze tegenstrijdigheid duidelijk grondslag vindt in het administratieve dossier. Verzoeker verklaarde duidelijk dat hij rond 15-16 uur thuiskwam, in de namiddag (gehoorverslag CGVS, 11). Zijn echtgenote verklaarde dat haar man laat in de avond thuiskwam (gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, 6). Verweerder werpt hierbij terecht op dat de namiddag en laat in de avond bezwaarlijk als hetzelfde tijdstip kunnen worden aangeduid, zoals verzoeker probeert aan te tonen.

Verder heeft de echtgenote van verzoeker voorgehouden dat er wel dreigtelefoons waren, maar dat zij aan haar man niets over deze dreigtelefoons heeft gezegd. Zij heeft dit ook zo medegedeeld tijdens haar verhoor. Verzoeker meent dat het dan ook niet mag verbazen dat hij hier geen melding van heeft gemaakt. Volgens verzoeker betreft het hier dan ook geen contradictie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de echtgenote van verzoeker zou hebben verklaard dat zij haar man niets had verteld over de dreigtelefoons. Integendeel blijkt dat zij verklaarde dat zij haar man zei dat er gebeld en gedreigd werd (gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, 8). Ook na confrontatie met de tegenstrijdigheden kon verzoekers echtgenote geen verklaring geven voor deze tegenstrijdigheden, maar antwoordde zij niet te weten wat haar man had verteld (gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, 10). De bewering van verzoekers echtgenote dat zij haar man niets zou hebben verteld over de dreigtelefoons stemt dan ook geenszins overeen met haar eerdere verklaringen tijdens haar verhoor voor het Commissariaat-generaal.

Tot slot stelt verzoeker dat de derde tegenstrijdigheid, i.e. met betrekking tot de vraag hoeveel personen verzoekster in de winkel bedreigden, evenmin een tegenstrijdigheid betreft, aangezien zijn echtgenote verklaarde dat er twee mannen kwamen, waarvan uiteindelijk één man haar aansprak en bedreigde. Verzoeker verklaarde dat zijn vrouw door één man werd bedreigd. Volgens verzoeker is dit dan ook geen tegenstrijdigheid.

Terecht merkt verweerder op dat verzoeker een tegenstrijdigheid in de verklaringen opmerkt waarover in de bestreden beslissing niet wordt gerept. Inderdaad, in de bestreden beslissing is geenszins een opmerking gemaakt over het aantal personen door wie verzoekers echtgenote in het winkelcentrum zou zijn bedreigd.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel andere tegenstrijdigheden in aanmerking worden genomen, die niet worden bestreden laat staan weerlegd. Zo legden verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de klachten die zij naar aanleiding van de bedreigingen bij de politie hebben ingediend. Ook verklaarde verzoeker dat hij klacht ging indienen nadat zijn wagen beschoten was, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat haar man toen geen klacht ging indienen maar dat zij wel klacht gingen indienen nadat zij bedreigd was in het winkelcentrum. Aangezien verzoekers geen opmerkingen hebben met betrekking tot deze tegenstrijdigheden én met betrekking tot de vage chronologie die zij tentoon spreidden tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal blijven deze vaststellingen dan ook onverminderd bestaan.

Deze vaststellingen zijn concreet en wezenlijk. De feiten waarop zij betrekking hebben zouden in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op het verdere leven van verzoeker en zijn echtgenote. Het is niet aannemelijk dat zij dergelijke zaken intussen vergeten zouden zijn of dat zij zich hieromtrent zouden vergissen.

Het asielrelaas is in zijn geheel dermate ongeloofwaardig dat geen twijfel voorhanden is en wel in die zin dat niet moet worden getoetst aan het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet iuncto artikel 1,

(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad beaamt en overneemt. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij heeft verschillende documenten voorgelegd, die niet in acht genomen zijn door de commissaris-generaal.

2.2.2. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet aangeeft welke documenten hij beoogt, mist zijn middel feitelijke grondslag. De door hem neergelegde documenten (geboorteaktes van verzoeker, zijn echtgenote en zijn dochter, huwelijksakte) zijn in tegenstelling tot verzoekers beweringen wel degelijk betrokken in de besluitvorming door de commissaris-generaal. In de bestreden beslissing is immers besloten dat deze documenten verzoekers identiteit, die niet betwist wordt, bevestigen. Zij kunnen echter de beweerde problemen van verzoeker niet ondersteunen. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER